

Er was eens een klein jongetje...

Er was eens een klein jongetje in een grote wereld. Het jongetje keek om zich heen en zag vooral hoe groot die wereld was. Dat maakte dat het zich klein voelde en heel onzeker.

Zo om zich heen kijkend stond hij oog in oog met zijn behoefte aan veiligheid. Hij sprak tegen zijn behoefte: "Wat moet ik met jou? Als jij er niet was, zou ik mij niet zo onveilig voelen. Ik wil mij groot en flink kunnen houden, dus jij kunt er beter niet zijn!" Daarop ging het jongetje op zoek naar een schep en toen hij die gevonden had begon hij zand te scheppen over zijn behoefte aan veiligheid. "Zo, zand erover", sprak het jongetje, "ik kan het beter zonder jou af."

Na enige tijd werk was de behoefte verdwenen en stond het jongetje alleen op zijn berg zand. Toch voelde hij zich nog niet gelukkig. Hoewel hij een vervelend deel van zichzelf onder het zand gewerkt had, merkte hij dat hij verdrietig werd. Zomaar. Hij wist ook niet waarom, en weigerde de gedachte dat het met veiligheid te maken zou kunnen hebben. Het jongetje keek om zich heen en zag dat hij oog in oog stond met zijn verdriet. Hij sprak tegen zijn verdriet: "Wat doe jij hier? Nu ik jou zie ben ik nog niet gelukkig. Je kunt maar beter weg zijn!" Weer begon hij te scheppen en hij haalde er een kruiwagen bij om voldoende zand aan te kunnen slepen. Het was een hele klus maar uiteindelijk was het verdriet bedekt en stond hij op zijn berg die al veel groter was dan hijzelf. Maar ondanks dat hij nu boven de grote wereld stond en afstand voelde, was hij nog niet bevrijd. Integendeel zelfs. Misschien kwam het door de massaliteit van zijn eigen berg, misschien door de diepte die hem van de wereld scheidde, misschien door de idee hard van zijn berg te kunnen vallen. Wat het ook was, hij voelde dat hij bang werd.

Toen keek hij om zich heen en stond oog in oog met zijn angst. "Welja!", riep hij geïrriteerd tegen zijn angst. "Waar heb ik dit nu weer aan verdiend? Jij bent wel de laatste op wie ik zit te wachten. Je denkt toch zeker niet dat ik met jou gelukkig kan worden? Wacht maar!!" Het jongetje pakte zijn schep en kruiwagen en begon, nu fanatieker dan daarvoor, te scheppen. De berg werd hoger en hoger.

Toen eindelijk zijn angst onder het zand verdwenen was, zat hij alleen op zijn berg en voelde zich leeg en uitgeput. Hij voelde blaren op zijn handen, pijn en stramheid in zijn rug. Hij voelde hoe strak zijn gezicht stond en hij voelde onrust, leegte en koude in zijn lichaam. Hij keek om zich heen en stond oog in oog met zijn klachten. Hij zag niet alleen zijn eigen klachten maar ook die van anderen over hem. Veel mensen kregen moeite met hem. Als zij tot bij hem wilde raken, moesten ze eerst een berg beklimmen of anders waren ze gedwongen met een wijde boog om hem heen te gaan. Hij benam ruimte en uitzicht en niemand vond dat leuk.

"Wat nu weer?", riep hij tegen zijn klachten. "Kunnen jullie niet wegblijven? Waarom moet mij dit nu weer overkomen, mij wordt ook niets bespaard. Ik probeer alleen maar gelukkig te worden maar het lijkt wel of dat niet mag, alsof de hele wereld zich tegen mij keert. Heb ik dan geen recht op geluk?"

Zijn klachten zeiden echter niets terug. Hij begon er zand over te gooien, maar hoe meer zand hij aansleepte hoe groter zijn klachten werden. Uiteindelijk groeiden ze hem helemaal boven het hoofd, waardoor hij zich machteloos en ellendig voelde.

Zo zat hij daar. Boven op zijn berg en temidden van zijn klachten. Hij begon te beseffen dat hij helemaal vast zat. De weg naar geluk was doodgelopen. De ellende was alleen maar toegenomen en meer zand gooien maakte het alleen maar erger.

"Ach, waren die hele berg en al die klachten maar weg", mijmerde hij. Hij dacht terug aan dat kleine jongetje in die grote wereld voordat het gegooi met zand begon. Eigenlijk had die het zo slecht nog niet.

Toen besepte hij ineens dat hij zich oud en afgesloofd voelde en dat hij het kleine jongetje verloren had, ergens onder het zand.

Ontsteld veerde hij op. Zijn kleine jongetje begraven? Dat kon toch niet?! Hij had toch alleen maar zijn onzekerheid begraven en zijn behoeften? En vervolgens toch alleen maar zijn emoties? O, ja, en ook nog zijn angst. En toen toch alleen nog maar zijn klachten en dat was niet eens gelukt!

Hoe was dit nou mogelijk. Hij had het jongetje zelf toch niet begraven? Wat verschrikkelijk. Terwijl hij zichzelf alleen maar had willen helpen had hij het jongetje dat hij was, begraven, diep onder deze grote berg zand. Daarover nadenkend begon hij te zien dat de klachten de pijnen van het jongetje waren en dat de angst de angst van het jongetje was. Het verdriet het verdriet van het jongetje en de behoefte de behoefte van het jongetje. Zo begon hij in te zien dat hij inderdaad een jongetje, zijn jongetje, levend begraven had. Maar nu wist hij wat hem te doen stond.

Hij veegde het zand van zijn klachten en luisterde naar hen. En toen hij de diepe pijn ervan begon te voelen maar toch bleef luisteren, merkte hij tot zijn verbazing dat de bovenste laag zand van zijn berg zomaar wegwoei. En juist op het moment dat hij besepte dat zijn pijn daarmee verdwenen was, stond hij oog in oog met zijn angst. Maar omdat hij nu wist wat ze wilde, ging hij naar zijn angst toe, legde een hand op zijn schouder en luisterde naar wat de angst wilde vertellen. En de angst had het over emoties, heel groot en ook heel duister omdat ze onder het zand verborgen zaten. En toen hij bleef luisteren, ondanks zijn angst, merkte hij dat alweer een laag zand van zijn berg door de wind werd meegevoerd. En nog voordat hij besepte dat zijn angst verdwenen was stond hij oog in oog met een enorm verdriet. Ditmaal omarmde hij het verdriet. En het verdriet huilde, het huilde uit intense verlatenheid. In de diepe warmte die ontstond, voelde hij het jongetje dichterbij komen. Maar hij bleef het verdriet omarmen en wiegde het op zijn schoot.

Weer kwam de wind en deze nam het overgebleven zand mee. Terwijl hij zijn tranen droogde, merkte hij dat hij met zijn voeten weer op de aarde stond, oog in oog met zijn behoefte aan veiligheid. En hij voelde dat het jongetje nu vlakbij hem kwam. Hij omarmde zijn behoefte en gaf deze wat de behoefte nodig had erkenning en de veiligheid er te mogen zijn. En terwijl hij besepte dat hij hiermee zichzelf had gegeven wat hij altijd buiten zich had gezocht, namelijk veiligheid, werd de behoefte eerst rustiger en vervolgens kleiner. Toen voelde hij dat het jongetje, zijn jongetje, hem aanraakte en hij liet de aanraking toe.

Het volgende moment was het jongetje daar, en was hij het jongetje. Eindelijk was hij weer samen met zichzelf.

Toen hij, na een hele poos van onbeschrijflijke stilte, om zich heen keek zag hij de wereld... die hem droeg zoals hij was.